

Φος στρατιωτῶν, ὄλων ἐξωπλισμῶν· καὶ περὶ τὰς ἐνδεκα σχεδὸν ἔρας ἀπέτεμεν ὁ δῆμιος τὴν κεφαλὴν τοῦ πλέον λαμπροῦ, τοῦ πλέον ἰσχυροῦ, καὶ τοῦ πλέον δυστυχοῦς βασιλέως τῆς Εὐρώπης, Λοδοβίκου δεκάτου ἔκτου. Ἐμεινε μέχρι τῆς τελευταίας ἔρας σταθερὸς καὶ μεγαλόφυχος, καὶ ἐδέχθη τὸν θάνατον μετ' ἐπιβουλῆν ὑποταγῆν εἰς τὰς ἀπορρήτους βουλὰς τῆς Προνοίας τὴν τελευταίαν ἔραν ὀλίγα λεπτὰ πρὸ τῆς ἀποτομῆς, ὅτε τὸν ἀνέβασαν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἔστρεψεν ἔνθεν κάκειθεν τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἶδε τὸν περισταῶτα λαὸν, καὶ ἠθέλησε νὰ λαλήσῃ πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀφῆκαν· τελευταῖα λόγια ἤκουσαν ἀπὸ τὸ στόμα του ὅσοι τὸν ἐπλησίαζον, “ Συγχωρῶ ἀπὸ καρδίας ὄλους μου τοὺς ἐχθρούς.”

Τοιοῦτον ἐστάθη ἐν συντομίᾳ τὸ τραγικὸν τέλος τοῦ βασιλέως. Συνέβη καὶ εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἄλλο γενναῖον ἔργον, ὅμοιον τρόπον τινὰ μετ' τοῦ Μαλεσέρβου. Μόνος ὁ ράπτης του ἐδείξεν εἰς αὐτὸν σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, καὶ ζητήσας ἀπὸ τὴν σύνοδον τὸν νεκρὸν Λοδοβίκον, τὸν ἐνταφίασεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Μαγδαληνῆς.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἀποτομῆς ἴδεν ὁ δυστυχέστατος βασιλεὺς τὴν γυναῖκα, τὴν ἀδελφὴν, καὶ τὰ τέκνα του. Ἐμεινε μετ' αὐτοὺς δύο ἡμισυ ἔρας. Ἦν ἡμέραν τῆς ἀποτομῆς τὸ πρωτὸν, πρὶν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἐξήτησε καὶ πάλιν ἡ οἰκογένειά του νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὸ δωματίον τοῦ Λοδοβίκου διὰ νὰ τὸν ἀσπασθῶσι τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν· ἀλλ' αὐτὸς δὲν κατένευσεν εἰς τὸ ζήτημά των, μὴ θέλων νὰ αὐξήσῃ τὴν ἀπαρηγόρητον λύπην των.

Ἔπεται ἡ συνέχεια.

ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΨΥΧΡΟΤΗΤΟΣ.

ΤΙΣ ἄρα γε εἶναι ἡ κυριωτάτη αἰτία, διὰ τὴν ὁποῖαν πολλοὶ τῶν Χριστιανῶν, κατὰ τοὺς ἡμετέρους μάλιστα καιροὺς, ἀποβαίνουν τόσο ψυχροὶ, ἢ καὶ παντάπασι ἀδιάφοροι πρὸς τὰ θεῖα, καὶ ἐπομένως δούλοι τῶν ἀδίκων τῆς σαρκὸς ἐπιθυμιῶν; διὰ τί ἄλλο, παρὰ διότι θεωροῦσι τὴν προσευχὴν ὡς δεσπομονίαν, ἢ ὡς συνήθειαν τῶν μελαγχολικῶν, ἢ, τὸ μετριώτερον, ὡς χρέος μόνων τῶν μοναχῶν καὶ τῶν ἀσκητῶν· ὡς ἂν ἔχουσιν αὐτοὶ μικροτέρας παρ' ἐκείνους ἀσθενείας, ὀλιγωτέρας ἀνάγκας, τελειότεραν γένεσιν, ἄλλην ψυχὴν, ἄλλην πίστιν, ἄλλον δημιουργὸν καὶ σωτήρα, παρὰ τὸν Θεὸν τοῦ παντός! Μετὰ τινος μεγιστάνος τῆς γῆς νομίζουσιν εὐδαιμονίαν νὰ συλλαβῶσιν ἀναδέχοντα κόπους, προβάλλουσι μεσίτας, ὑποφέρουσι καταφρονήσεις, κολακεύουσι καὶ τοὺς θυρωροὺς, ὥστε νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἡγεμόνος. Ἄλλ' εἰς τὰ πάμφωτα παλάτια τοῦ Βασιλέως τῶν οὐρανῶν ὀκνοῦσι νὰ ἐμβαίνωσιν ἐτοιμῶς καὶ ἀκωλύτως, καὶ νὰ θεωρῶσι νοερῶς τὴν δόξαν τοῦ προσώπου του. Εἰς τῶν φίλων αὐτῶν τὰς οἰκίας καὶ πάσας ἄλλας ἰδέας καὶ δημοσίους οἰκοδομὰς συχνάζουσι, καὶ διημέρουσι πολλάκις, διάγοντες εὐαρέστως· ἀλλὰ τοὺς ἱεροὺς ναοὺς ἀποστρέφονται, καὶ φεύγουσι τοὺς οἴκους τῆς προσευχῆς παρομοίως, καθὼς οἱ κακοῦργοι τὴν ὄψιν τῶν κριτηρίων. Διὰ τοῦτο μάλιστα τῶν τοιούτων ἡ καρδία ψυχραίνεται πρὸς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ· διότι τῆς θείας ἀγάπης εἶναι, τρόπον τινὰ, μέτρον

ἡ προσευχή. Ὀλίγον ἢ πολὺ προσεύχεσαι; πολὺ ἢ ὀλίγον ἀγάπης· δὲν προσεύχεσαι παντάπασι; παντάπασι δὲν ἀγάπης τὸν Θεόν. Ὅταν ἡ ψυχὴ, πλανηθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τῶν παθῶν καὶ τῆς βραθυμίας, διακόψῃ παντελῶς τὴν ἀσκησιν καὶ μελέτην τῆς θείας λατρείας, ζητι διατρέφει τὴν ἐπίγνωσιν καὶ ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, τί ἄλλο πλέον ἔπειτα μένει νὰ πάθῃ, παρὰ παντελῆ λήθην τοῦ Θεοῦ; Διὰ τοῦτο οἱ τοιοῦτοι εὐρίσκουσι πολλὰς ἀμφιβολίας καὶ ἀντιφάσεις εἰς τὰ ὑψηλὰ τῆς Πίστεως δόγματα, πολλὰ πολλακίς ἀποβάλλουσι, θέλοντες νὰ ᾖναι σοφώτεροι τῆς σοφίας, νομιμώτεροι τῶν νόμων, δικαιοτέροι τῆς δικαιοσύνης, φιλανθρωπότεροι τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ! Καὶ πρὸς μὲν τὴν μελέτην τῆς θείας Γραφῆς ἐπαθιάζουσι, καθὼς ποτε πρὸς τὸ μάννα οἱ Ἰουδαῖοι, ἀρέσκονται δὲ μᾶλλον εἰς τὰ ἕβια κρέατα καὶ τὴν Αἰγύπτιον τροφήν τῶν ψευδωνύμων γνώσεων τῆς δοξοσοφίας· καὶ καυχῶνται πρεσβεύοντες πολλὴν ἀνεξίτηρησκέαν, ὅχι τὴν Εὐαγγελικὴν καὶ Χριστιανικὴν καὶ ἀληθινὴν ἀνοσχίην, ἀλλ' ἀπόλυτον τινα καὶ πάντη ἀπερίοριστον ἀδικφορίαν τῶν περὶ Θεοῦ θρησκευμάτων, δογματίζοντες, ὅτι δύναται καθεὶς, ἂν θέλῃ, καὶ ὄσων θέλῃ, καὶ ὅπως θέλῃ νὰ λατρεύῃ τὸν Θεόν· διότι πρῶτον ἔσθυσαν αὐτοὶ εἰς τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς πᾶσαν διάκρισιν μεταξὺ τῶν ἀληθινῶν καὶ τῶν ἐσφαλμένων περὶ Θεοῦ φρονημάτων, καὶ πάντα μετ' ἐπιγνώσεως καὶ φιλανθρωπίας ζῆλον περὶ τὰ δικαιώματα τῆς θείας λατρείας. Οὕτω δὲ κατεσκοτισμένοι μὲν τὸν νοῦν ὑπὸ τῆς ἀπάτης, τεταραγμένοι δὲ τὰς ψυχὰς ὑπὸ τῶν ἀγρίων παθῶν, τὰ ὁποῖα στρατοπεδεύουσιν εἰς τὰ σπλάγχνα των, δὲν βλέπουσιν εἰς τὸν κόσμον εἰ μὴ τυφλὴν τινα σύγχυσιν καὶ ἀταξίαν καὶ ταραχὴν. Ἄλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ τύφου καὶ τῆς ἀλαζονείας πεφουσημένοι, καὶ πλήρεις μὲν ὄντες τῆς ἑαυτῶν ἰδέας καὶ ὑπολήψεως, ἔρημοι δὲ παντάπασι τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ· καὶ μόνον μὲν ὀρθοὶ καὶ ἀληθῆς νομίζοντες ὅτι φρονοῦσιν αὐτοὶ, μόνον δὲ καλὸν καὶ ἀγαθὸν ὅτι ἐπιθυμοῦσι, στάθμην δὲ τῶν πράξεων καὶ νόμον ἔχοντες τὸ ἴδιον συμφέρον, τὸ δὲ δίκαιον θεωροῦντες ὡς ἀπόλυτον ἰδιοκτησίαν τοῦ πανουργότερου ἢ τοῦ ἰσχυροτέρου, καὶ πᾶσαν εὐτυχίαν θυγατέρα τῆς βίας ἢ τῆς ἀπάτης, ἀποβαίνουσι, τέλος, ἄδικοι καὶ ἄρπαγες, σκιρτῶντες καὶ ταρακτοντες καὶ ἀναστατόνοντες καὶ οἴκους καὶ πόλεις καὶ ἐπαρχίας, ἢ δολιοὶ καὶ πλάνοι καὶ ὑποκριταί, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι ὑπὸ τῶν ὁμοίων, ἕως οὗ, τέλος, ἐξολοθρευόνται ὀλεθρον κακόν, διὰ τὸν ἀπὸ Θεοῦ ἀπομακρυσμόν. Ἴδοὺ οἱ μακρύνοντες ἑαυτοὺς ἀπὸ σοῦ ἀπολοῦνται. -- ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ.

Ο ΕΝ ΛΙΣΒΩΝΙ ΜΕΓΑΣ ΣΕΙΣΜΟΣ

ΤΟΥ 1755.

Τέλος ἀπὸ Σελ. 22.

ΜΗ τολμῶν καὶ πάλιν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αὐτὴν στενήν ὁδόν, τὴν ὁποῖαν κατὰ θεῖαν τινὰ πρόνοιαν ἀσφαλῶς διέβην ἀρχήτερα. ἐπέστρεψα εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ποταμοῦ, ὅστις τῶρα ὀλίγον ἐφαίνετο τεταραγμένος. Ἐντεῦθεν προβαίνων ὄχι ἀκινδύνως, ἐφθασα ἔμπροσθεν τοῦ Ἰρλανδικοῦ μοναστηρίου τοῦ Ἁγίου Σώματος, τὸ ὁποῖον κρημνισθὲν εἶχε καταπλακώσῃν μέγα πλῆθος τῶν λειτουργουμένων, καὶ τινος τῶν ἱερομονάχων· οἱ διασωθέντες ἴσταντο εἰς τὴν ἔξω τοῦ μοναστηρίου πλατείαν, μετὰ κτηρεῖς ὄψεις τοῦ σαρκοῦ τῶν ἐρειπίων βλέποντες. Διευθύνθη ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο πρὸς τὸ παλάτιον· ἀλλὰ μοῦ ἐμπόδισαν τὴν πρόοδον τὰ χαλάσματα ἐνὸς τῶν θεάτρων, οἰκοδομῆς στερεωτάτης καὶ μεγα-